



III Liceum im Jana Pawła II w Elblągu otrzymało Certyfikat uczestnictwa w projekcie pod Patronatem Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego, IPN i Kuratorium Oświaty w Olsztynie "100 Dębów Pamięci Bohaterów Niepodległej".

Z okazji 100. rocznicy Niepodległej Ojczyzny 9 listopada 2018 r. posadzimy pamiątkowy dąb i dokonamy odsłonięcia tablicy upamiętniającej Pierwszego Ułana II Rzeczypospolitej Płk. Zygmunta Beliny- Prażmowskiego.

Władysław Zygmunt Belina-Prażmowski (ur. 3 maja 1888 r., zm. 13 października 1938 r.) – pułkownik kawalerii Wojska Polskiego, urzędnik samorządowy II Rzeczypospolitej, Kawaler Orderu Virtuti Militari. W historiografii polskiej określany mianem pierwszego ułana II Rzeczypospolitej, legionista, twórca kawalerii, uczestnik walk o niepodległość Polski i wojny polsko-bolszewickiej, prezydent Krakowa i wojewoda lwowski.

Urodził się 3 maja 1888 roku w Ruszkowcu pod Opatowem, w rodzinie ziemiańskiej. Od lat młodości Władysław Prażmowski wychowywany był w duchu walk o niepodległość przez matkę Bronisławę i ojca Hipolita – powstańca styczniowego. Ukończył gimnazjum w Radomiu, następnie w Warszawie, gdzie zdał maturę w 1908. Od tego roku studiował na Politechnice Lwowskiej, po czym w 1912 przeniósł się na Akademię Górniczą w Loeben.

Od 1909 był członkiem Związku Walki Czynnej, uzyskując stopień oficera chorążego oraz należał do Związku Strzeleckiego. W 1911 r. roku awansował na porucznika. Tworzył oddziały Związku podczas pobytu we Francji, Belgii i Szwajcarii. W 1913 r. został zastępcą komendanta Okręgu Krakowskiego ZWC. 2 sierpnia 1914 r. objął dowództwo siedmioosobowego patrolu, który w nocy dnia następnego wkroczył do zaboru rosyjskiego. Ten sam patrol, już w mundurach, konno i uzbrojony, ponownie przeszedł 6 sierpnia kordon graniczny i stoczył bezkrwawą potyczkę z rosyjskimi policjantami stając się tym samym pierwszym oddziałem kawalerii legionowej (tzw. „Siódemka Beliny”). 13 sierpnia 1914 r. stworzył pierwszy szwadron kawalerii w sile 140 ludzi. Awansował na rotmistrza w maju 1915 r. W latach 1914–1917 był oficerem Legionów Polskich, organizatorem i dowódcą 1 pułku ułanów Legionów Polskich tzw. „beliniaków”. Na jego czele przeszedł cały szlak bojowy Legionów. W styczniu 1917 mianowany

majorem, a w grudniu 1918 r. awansował na podpułkownika. Po zakończeniu I wojny światowej pozostał w Wojsku Polskim. Był organizatorem i dowódcą 1 Brygady Kawalerii, na której czele stoczył wiele bitew na wojnie z Ukraińcami i bolszewikami. Sławny ze zdobycia Wilna w kwietniu 1919r. 7 maja 1919 roku został awansowany na pułkownika z dniem 1 maja 1919 roku. Dowodził Grupą Kawalerii w 1920 r. Po 10 września 1920 r. został mianowany dowódcą 209 Pułku Ułanów Podkarpackich. Później został zweryfikowany w stopniu pułkownika ze starszeństwem. W rezerwie został przydzielony do 1 Pułku szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w Warszawie. W 1929 roku zamieszkał w Krakowie. Był tam prezesem Oddziału Krakowskiego Związku Legionistów. Po wystąpieniu z wojska od 16 lipca 1931 do 1933, pełnił funkcję Prezydenta Krakowa. Następnie pełnił stanowisko wojewody lwowskiego. W lutym 1936 otrzymał honorowe obywatelstwo Łańcuta oraz wszystkich miejscowości powiatu „za zasługi w walce o niepodległość Polski”. Zmarł 13 października 1938 r. na atak serca. Uroczystości pogrzebowe w Krakowie stały się wielką manifestacją patriotyczną porównywalną w swych rozmiarach do tych po śmierci Marszałka Piłsudskiego. Został pochowany 20 października 1938 r. na cmentarzu Rakowickim w Krakowie, w kwaterze 69.